

KULTURDEPARTEMENTETS NYE SJEF:

Minister Rolf Fuglesang

Minister Rolf Jørgen Fuglesang er ministerpresident Quislings yngste medarbeider i regjeringen. Han er født 31. januar 1909 i Fredrikstad og tok de forberedende prøver i latin og filosofi ved Universitetet i Oslo i 1928. Høsten 1933 — i det år da Nasjonal Samling var framstått som eget parti — avla han juridisk embetsksamen. Han hadde da i sitt krevende eksamenssemester deltatt med liv og sjel i Nasjonal Samlings første valgkamp.

Minister Fuglesang hører til Førerens eldste medarbeidere og har fulgt ham fra første stund han opptrådte som fører for det nye parti. Som ung student delte han ut flyveblader fra partiet med dets «oppfordring til nasjonal samling» på partiets stiftelsesdag, den 17. mai 1933. Trass i sin ungdom er han en av partiets første medlemmer. Hans kamporganisasjonsmerke er da også forsynet med medlemsnummeret 7, det samme medlemsnummer som der Führer fikk ved sin inntreden i det parti som dannet utgangspunktet for det Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei.

Allerede i studieårene hadde minister Fuglesang fulgt Quislings politiske virksomhet med den største interesse og oppmerksomhet. Den unge student Fuglesang innså tidlig at i Quisling hadde Norge fått en politisk seer. Han forsto at her trådte der fram en mann med ganske sjeldne statsmannsevner. Lenge før Nasjonal Samling ble til begeistredres student Fuglesang av Quislings manende ord om de farer

som truet vårt folk. Han fulgte hans kamp mot bolsjevismen, da daværende statsråd i Bondepartiets regjering avsløret de heimlige bolsjevikerens anslag og forræderi mot det norske folk. Han harmedes over den nedrige personforfølgelse som arbeiderpartiene brukte som svar mot hans drepende og dokumentariske avsløringer. Som student hadde han også den beste anledning til å se resultatene av den kommunistiske ledelse av den gamle og en gang så betydningsfulle kulturinstitusjon, Det norske Studentersamfund. Her hadde marx-oversetteren Erling Falk økonomisk, kulturelt og moralsk kjørt studentenes eget samlingssted fullstendig i grøften. Han lærte på nærmeste hold å kjenne materialismens ufruktbare lære. Mot denne var det Quisling satte inn sine ideer. Han kunde fortelle sine landsmenn at vi måtte finne tilbake til vår egenart, at vår stilling og utvikling var betinget av vår ærerike historie. Det var nettopp Quislings historiske blikk på utviklingen som fra første stund begeistrede Fuglesang. Med sin sterke nasjonale innstilling og sin store historiske interesse måtte derfor også Quislings opprop til det norske folk virke på ham som en manende appell.

Fuglesang deltok med glødende begeistring i Nasjonal Samlings første valgkamp, 1933. Han organiserte Nasjonal Samlings Ungdomsfylking og ble fra høsten 1933 dennes første landsleder. Samme

Forts. s. 20.

Minister Rolf Fuglesang.

Fortsatt fra s. 2.

høst organiserte han også Nasjonal Samlings Studentfylking og overtok stillingen også som denne organisasjons landsleder. At han ved siden av disse betydningsfulle og arbeids- og tidskrevende stillinger også fullførte sin juridiske embedseksamen viser hvilket umåtelig arbeidsjern Fuglesang var og måtte være. Det var ikke små oppgaver han påtok i det eksamenssemester som for de aller fleste studenter betyr tilsidesettelse av alle slags personlige interesser.

Høsten 1934 overtok Fuglesang stillingen som partiets generalsekretær, en stilling som han har innehatt til dato. Denne utsatte post har han fylt med hele sin sjel og aldri et sekund tvilt på at partiet og dets synspunkter en gang skulde seire. Men vanskelighetene var store, til tider endog tilsynelatende uovervinnelige. Fuglesang ga aldri opp. Etter den begeistrede tilslutning som partiet fikk etter Førerenes appel av 17. mai måtte der naturligvis følge en reaksjon. Oppslutningen ved valget i 1933 var påtagelig og større enn ventet, men reaksjonen etterpå imfante seg med uungåelig konsekvens. Partiet var fylt av mange som ventet en hurtig og lett seier og som ble skuffet når de så at det vilde bety årelang kamp å nå fram. Forfølgelsen av Føreren bar også frukter. Den stammet ikke bare fra de marxistiske kretser, som forsto at Quisling var en for dem meget farlig mann og som derfor kjørte opp med alt disponibelt skyts, men også fra de store borgerlige partier, som med for-

bauselse, forbitrelse og skrekk så hvorledes ungdommen sluttet opp om en mann som bygget sitt parti opp på førerprinsippet og som derfor ble likeså meget demokratiet som marxismens fiende. Men denne motgang kunde bare skjerpe Fuglesangs tro, mot og seierssikkerhet. Det manglet ham ikke på personlige advarsler. Han vilde ødelegge sin framtid og for alle tider sette seg selv utenfor. Den slags virker skremmende på små, men ansporende på store sjeler.

Nasjonal Samlings store innsats i valget 1936, da partiets arbeide endelig fikk den borgerlige flokk til å våkne og til bryte marxismens seiersbølge, var ikke minst et resultat av den unge generalsekretærs glimrende anlagte valgkampagne. Nasjonal Samling selv høstet ingen laurbær på valget. Tvertimot falt nye flokker fra. Men at Nasjonal Samlings vekkelsesarbeide var den eneste grunn til at marxistpartiene ikke fikk flertall, det kan der og er der heller ikke mer enn én mening om. Nye motgangens år fulgte og det krevedes mer og mer av partiets arbeidskrefter og av generalsekretær Fuglesang ikke minst.

Den 1. februar 1942 ble Fuglesang utnevnt til partiminister i Ministerpresident Quislings regjering og den 26. november samme år overtok han minister Lundes tomme plass i Kultur- og Folkeopplysningsdepartementet, en stilling som han vil fylle på samme måte som han har fylt enhver annen stilling i Nasjonal Samling, nemlig med uopslitelig arbeidsinnsats, med ubrytelig optimistisk pågangsmot og med usvikelig tro på Nasjonal Samlings og dets Førers uvisnelige misjon. E. H.